

Ved de sidste Ord tog Karl og Pige fat i hinanden og snurrede rundt. Derpaa blev det samme Vers gentaget blot med den Forandring, at det denne Gang blev til „Dronningernes Vise“, ligesom det var en Dronnings Væsen, der søgtes efterlignet under Dansen; hvorefter Turen paa samme Maade kom til Herremanden, Præsten, Prokuratoren, Bonden, Smeden, Snedkeren og andre Haandværkere.

Der var især blandt Karlene ikke saa faa, der havde Evne til ganske vittigt at efterabe de forskellige Bestillingers særegne Lader. Navnlig vakte det stormende Munterhed blandt Tilskuerne oppe paa Skrænterne, da man tilsidst naaede „Skrædderens Vise“, og alle Karlene satte sig ned i Sandet med korslagte Ben og gav sig til at sy med lange Sting i Luften.

Emanuel sad med den ene Haand under Kinden og saae ned over denne Scene med et bevæget, halvt fraværende Smil. Ungdommens glade Toner førte hans Tanker ud over Vandet . . . og længere bort.

Han kom til at tænke paa sit Barndomshjem, paa sin egen glædeløse Ungdom, paa alt, hvad han i sin Ensomhed havde digtet og drømt. Og hans Øjne duggedes af Taknemlighedens Taarer. Han følte det nu — her sad han midt i sin virkeliggjorte Drøm. Dette var den barneglade Livsensfest, han dunkelt havde anet. Her var det forjættede Land, hvis Mælk og Honning han havde smægtet efter!

Hans Øjne søgte Hansine; han havde ikke kunnet opdage hende mellem de dansende. Først efter nogen Leden fandt han hende henne ved Siden af Baaden, hvor hun stod ensomt, med Albuen støttet paa Rælingen, Hovedet halvt bortvendt og med Blikket ubevægelig rettet mod et fjernt Punkt ude over Vandet, som om Sangens Toner førte ogsaa hendes Tanker ud paa vide Rejser. Skumringen var allerede saa fremskreden, at Ansigtets Træk ikke kunde skælnes i den Afstand, hvori Emanuel befandt sig. Men des tydeligere tegnede sig for ham Legemets